

Ο Ζωγράφος και το Δένδρο

Συντάχθηκε απο τον/την Συνοδοιπόρος
Παρασκευή, 15 Φεβρουαρίου 2008 11:40

Ο τόπος φαινόταν ο ιδανικός. Το γρασίδι απλώνονταν μέχρι εκεί που το βλέμμα μπορούσε να φτάσει. Αυτό το πράσινο χαλί πάνω στο οποίο κυλούσαν απαλά τα βήματά σου έσπαγε κάπου από κάποιο λουλουδάκι πράσινο, κίτρινο, κόκκινο, που έγερνε προς την μεριά του ήλιου. Λιγοστά δένδρα με πράσινα φύλλα και γερούς κορμούς, σφιχτά και γεμάτα υγεία, στόλιζαν το τοπίο με την ευχάριστη κορμοστασιά τους και το άπλωμα των κλαδιών τους. Ενώ ο πιο παρατηρητικός θα μπορούσε να διακρίνει το ελαφρύ πέταγμα μιας πεταλουδίτσας και το απότομο τίναγμα μιας μικρής ακρίδας στα νοτισμένα χορτάρια... Είναι ακριβώς αυτό που έψαχνα, μουρμούρισε ο νεαρός ζωγράφος με ευχαρίστηση κι έστησε τον τετράγωνο καμβά του πάνω στον μεταλλικό του τρίποδα.

Σε λίγο καθόταν πάνω στο μικρό καρεκλάκι. Είχε απλώσει τα χρώματα στην παλέτα και στο δεξί του χέρι ανακρατούσε το πινέλο, στητά, κομψά, λες και ήταν έτοιμος να τσουγκρίσει το ποτήρι του με τον αρχοντικό του ομοτράπεζο. Μερικά βήματα πιο μπροστά ορθώνονταν το δένδρο. Το είχε αναζητήσει με προσοχή, είχε ψάξει την κάθε του λεπτομέρεια - από τον τρόπο που ο κορμός βυθιζόταν στο χώμα, μέχρι το πως ανέβαινε, πως γύριζε, πως κοβόταν στα κλαριά του, πως αυτά αυτονομούνταν ενώ αποτελούσαν πάντα μέρος του κορμού. Αφού βεβαιώθηκε πως αυτό ήταν το κατάλληλο - είχε διαβάσει πως από κάτι τέτοια πρέπει να ξεκινά κανείς, έτσι να προσπαθεί και να δοκιμάζει τις δυνάμεις του - άνοιξε τα χρώματά του... Εδώ είμαστε λοιπόν, σκέφτηκε και ξεκίνησε.

Ένα ελαφρό αεράκι ανατάραξε τα φυλλώματα, κύλησε ανάμεσα από τα κλαδιά, σάλεψε τις φωτοσκιάσεις του απογεύματος κι ανακάτωσε ήρεμα τα ήδη ανάκατα μαλλιά του. Μια πεταλούδα πέταξε, χαριτωμένα μα αδιάφορα, πριν προσγειωθεί σ' ένα πράσινο λουλούδι. Κι έπειτα απόλυτη σιωπή, ηρεμία, ησυχία επικρατούσε παντού. Κανένας ήχος δεν τάραξε το μέρος για ώρα πολύ. Μονάχα ένα χαμηλό ανασασμό ανεπαίσθητα αισθανόσουν που έβγαινε από τον τόπο ολόκληρο, από τα δένδρα, το γρασίδι, την λιτή πανίδα, λες κι ολόκληρο το μέρος ανάπνεε, σιγανά κι ήρεμα, σα ζωντανό.

Είχε ολοκληρώσει το περίγραμμα και προσέθετε το πράσινο, όταν ένωσε ένα τίναγμα στο στήθος. Σήκωσε το κεφάλι, απομάκρυνε το πινέλο από το χαρτί και κοίταξε το δένδρο. Ήταν σα να το έβλεπε πρώτη φορά. Μα τι κάνω; αναρωτήθηκε. Και μία φωνή μέσα του αποκρίθηκε: «τι κάνεις; Ζωγραφίζεις!» Τότε πιο απότομα και σχεδόν φωναχτά: «τι κάνω;» Ένα γέλιο ένωσε να ξεσπάει μέσα του, όχι τρανταχτό και δυνατό, μα κοροϊδευτικό και πονηρό. Ένα χάχανο... «Τι κάνεις; κάθεσαι εδώ και ζωγραφίζεις!»

Πέταξε το πινέλο, άφησε τα χρώματα, έτρεξε στο δένδρο... και το αγκάλιασε. Το έσφιγγε με όλη του την δύναμη, προσπάθησε μάλιστα να ενώσει τα χέρια του έτσι καθώς το κύκλωναν. Κι έπειτα κοίταξε γύρω του και, σα για πρώτη φορά, συνειδητοποίησε πως ήταν

Ο Ζωγράφος και το Δένδρο

Συντάχθηκε απο τον/την Συνοδοιπόρος
Παρασκευή, 15 Φεβρουαρίου 2008 11:40

μόνος.